ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **HDL Automation, s. r. o.**, se sídlem Hvězdova 1734/2c, Praha 4, zastoupena JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Chodská 1366/9, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, čj. 55073/18/5200-11432-709409, o kasační stížnosti žalobkyně proti výrokům II. a III. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2025, čj. 5 Af 12/2019-147,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2025, čj. 5 Af 12/2019-147, **se** v rozsahu **výroků II. a III. ruší**.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, čj. 55073/18/5200-11432-709409, **se ruší v části**, jíž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 6. 2. 2018, čj. 578598/18/2002-52523-108865 v části, v níž byla žalobkyni doměřena za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 daň z příjmů právnických osob ve výši 2 432 000 Kč, a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 76 486 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Mgr. Petry Novákové, Ph.D., advokátky.

IV. Žalobkyni **se** k rukám její zástupkyně JUDr. Mgr. Petry Novákové, Ph.D., advokátky, **vrací** soudní poplatek 5 000 Kč za podanou kasační stížnost.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil dodatečný platební výměr z 6. 2. 2018, jímž Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) žalobkyni doměřil za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 daň z příjmů právnických osob ve výši 2 432 000 Kč a rozhodl o povinnosti uhradit penále z doměřené daně.

[2] Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem napadené rozhodnutí a dodatečný platební výměr v části, v níž bylo rozhodováno o povinnosti žalobkyně uhradit penále, zrušil. Ve zbytku však žalobu zamítl. Nejprve obsáhle shrnul dosavadní průběh daňového a soudního řízení včetně podstatného obsahu rozsudku Nejvyššího správního soudu z 27. 6. 2024, čj. 8 Afs 45/2023-47 (dále jen „zrušující rozsudek“), jímž Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobkyně zrušil předchozí rozsudek městského soudu v této věci z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti.

[3] Městský soud se primárně zaměřil na posouzení otázky daňové uznatelnosti nákladů dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Uvedl, že správce daně i žalovaný dovodili závažné pochybnosti o tom, zda žalobkyně skutečně přijala plnění v podobě průzkumu trhu od dodavatelů Cittalis czech s. r. o. (dále jen „Cittalis“) a Calvera s. r. o. (dále jen „Calvera“). V reakci na tyto pochybnosti žalobkyně k prokázání svého tvrzení o přijetí a rozsahu daného plnění předložila správci daně důkaz v podobě 7 svazků listin, které měly dokládat plnění od společnosti Cittalis, a dále 10 svazků listin prokazujících plnění od společnosti Calvera. Všechny listiny byly sepsány v anglickém jazyce. Městský soud dále popsal postup správce daně při ústním jednání, kdy správce daně do listin nahlédl a pořídil si kopie určité části z nich, jež založil do daňového spisu. Podle městského soudu správce daně následně pochybil, pokud předmětné listiny nehodnotil jako důkaz z důvodu jejich cizojazyčného obsahu, aniž by zároveň nejprve vyzval žalobkyni k pořízení jejich překladu. Městský soud však uvážil, že právě popsané pochybení správce daně bylo odstraněno žalovaným, který listiny k důkazu *de facto* provedl, neboť se jejich obsahem v napadeném rozhodnutí zabýval a uzavřel, že součástí listin nejsou pravidelné měsíční reporty, resp. že dané listiny nepředstavují závěrečnou zprávu. Nejedná se tedy o výsledek plnění, který byl sjednán ve smlouvách uzavřených mezi stěžovatelkou a danými společnostmi. Městský soud nadto upozornil na skutečnost, že předpokladem pro vznik nároku dodavatele vůči žalobkyni na zaplacení úplaty za provedení díla bylo předložení reportů, které budou obsahovat všechny náležitosti sjednané ve smlouvě, smlouva žalobkyně se společností Cittalis však žádné vymezení podoby reportů neobsahuje. K argumentaci žalobkyně, že žalovaný neměl k dispozici listiny v plném rozsahu, městský soud uvedl, že žalobkyni v soudním řízení vyzval k předložení kompletních svazků příslušných listin, žalobkyně to však neučinila.

[4] Zbylé rozhodovací důvody městského soudu obsažené v napadeném rozsudku nejsou rekapitulovány, neboť proti nim kasační stížnost nesměřuje.

II. Kasační stížnost a další podání

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti výrokům II. a III. tohoto rozsudku městského soudu **kasační stížnost**. Podle stěžovatelky předně městský soud nerespektoval závazný právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku. V daném rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že městský soud pochybil, pokud z rozsudku NSS z 8. 6. 2020, čj. 3 Afs 19/2018-47, týkajícího se doměření DPH stěžovatelce, dovodil závěr, podle nějž „*reporty nemohou prokazovat realizaci díla, nejsou-li ve smlouvě stanoveny náležitosti těchto reportů*.“ Stěžovatelka upozornila na to, že tuto (nezákonnou) úvahu městský soud opětovně převzal do napadeného rozsudku.

[6] Stěžovatelka dále zdůraznila, že městský soud učinil závěr rozporný s obsahem daňového spisu, jestliže dovodil, že žalovaný se s reporty (tj. se všemi svazky listin) seznámil a hodnotil je jako důkaz. Takový postup nebyl podle stěžovatelky možný, neboť svazky předmětných listin nebyly součástí spisu. Jediným, kdo listiny mohl provést k důkazu, byl správce daně, jemuž byly předloženy v rámci ústního jednání, ten se však jimi odmítl zabývat z důvodu jejich anglického znění. V daňovém spise, z něhož vycházel žalovaný, byly podle stěžovatelky toliko nahodile okopírované fragmenty (jednotlivé strany) daných reportů. Poukazuje-li městský soud na nepřeložení listin k jeho výzvě, stěžovatelka uvedla, že v napadeném rozsudku chybí reakce na důvody, které v reakci na tuto výzvu městskému soudu sdělila. Tyto důvody spočívaly v tom, že povaze správního soudnictví odporuje, aby městský soud byl první, kdo se s daným důkazem seznámí a bude jej hodnotit.

[7] Žalovaný ve svém **vyjádření** uvedl, že argumentace stěžovatelky stran rozporu se závazným právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozsudku je značně obecná, a proto toliko odkázal na rozhodovací důvody formulované v rozsudku městského soudu. K námitce hodnocení neprovedeného důkazu žalovaný konstatoval, že skutkový stav byl řádně zadokumentován a následně komplexně zhodnocen jak žalovaným, tak městským soudem. Jestliže stěžovatelka namítá, že správce daně okopíroval z reportů nic nevypovídající části, nic jí nebránilo, aby žalovanému předložila listiny vhodné a vypovídající.

[8] Stěžovatelka se v **replice** ohradila proti tvrzení žalovaného týkajícího se obecnosti její kasační argumentace stran nerespektování závazného právního názoru. Stěžovatelka rovněž upozornila na skutečnost, že jí žalovaným nebyl dán prostor cokoliv předkládat, neboť jediným úkonem v odvolacím řízení bylo vydání napadeného rozhodnutí.

[9] Žalovaný v **dalším vyjádření** zdůraznil, že meritem sporu je unesení důkazního břemene stěžovatelkou stran prokázání daňové uznatelnosti uplatněných nákladů od deklarovaných dodavatelů. Dané břemeno přitom stěžovatelka podle žalovaného neunesla, neboť správce daně, resp. žalovaný, poukázali na řadu rozporů mezi předloženými reporty a ostatními shromážděnými důkazy.

[10] Stěžovatelka v **triplice** poukázala na skutečnost, že argumentace žalovaného v jeho dalším vyjádření se zcela míjí s podstatou důvodů kasační stížnosti – stěžovatelka nesporuje otázku unesení důkazního břemene, ale postup žalovaného (soudu) spočívající v hodnocení neprovedeného důkazu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je důvodná.

Přípustnost opakované kasační stížnosti

[12] V této věci jde již o druhou kasační stížnost stěžovatelky. Nejvyšší správní soud se tedy nejdříve zabýval její přípustností.

[13] Podle § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*.

[14] Judikatura nicméně dovodila další důvody přípustnosti opakované kasační stížnosti. Smyslem tohoto ustanovení je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil (nález Ústavního soudu z 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Text zákona však nezohledňuje, že první zrušovací rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se k věci samé nebo přinejmenším k části argumentů krajského soudu nemuselo nijak vyjádřit. V opakované kasační stížnosti tak může účastník řízení také zpochybnit otázky, které nemohly být předmětem první kasační stížnosti (usnesení rozšířeného senátu NSS z 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb., bod 28).

[15] Tato situace nastala právě v tomto případě. Nejvyšší správní soud v prvním (zrušujícím) rozsudku rozsudek městského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost. K podstatě tohoto sporu, tedy k otázce unesení důkazního břemene stěžovatelkou, se Nejvyšší správní soud nijak nevyjádřil, kromě korekce úvah městského soudu týkajících se interpretace rozsudku NSS čj. 3 Afs 19/2018-47 vydaného ve věci doměření DPH stěžovatelce. Bylo by tedy proti smyslu zákazu opakované kasační stížnosti, aby Nejvyšší správní soud nyní kasační stížnost shledal nepřípustnou. Tím by stěžovatelce odepřel právo na přezkum této otázky kasačním soudem. Kasační stížnost je tedy přípustná, neboť polemizuje s věcnými závěry městského soudu stran zákonnosti úvah žalovaného při hodnocení listinného důkazů, jímž stěžovatelka hodlala své důkazní břemeno unést.

Dokazování

[16] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací stěžovatelky, opírající se o tvrzení, že žalovaný hodnotil důkaz, který nebyl součástí daňového spisu. V rámci daňového řízení stěžovatelka navrhla správci daně jako klíčový důkaz k prokázání svého tvrzení o daňové uznatelnosti plnění přijatého od společností Cittalis a Calvera, z nějž mělo vyplynout faktické přijetí a rozsah daného plnění, celkem 17 svazků listin. Správce daně se však těmito listinnými důkazy odmítl zabývat z důvodu, že byly v anglickém jazyce. Již v bodě 37 zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud vysvětlil, že daňové orgány jsou ve smyslu § 76 odst. 2 daňového řádu oprávněny požadovat předkládání veškerých písemností, tj. i listinných důkazů, v českém jazyce. Tímto závěrem je Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci vázán (z právní věty usnesení rozšířeného senátu NSS z 8. 7. 2008,

čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS.). Městský soud následně v tomto směru správně upozornil, že pokud správce daně nebyl schopen se s obsahem předložených listin seznámit, měl stěžovatelku k jejich překladu, resp. překladu jejich relevantních částí vyzvat [viz body 30 a 31 usnesení rozšířeného senátu NSS z 14. 4. 2015, čj. 9 As 12/2014-60, č. 3239/2015 Sb. NSS (závěry tohoto usnesení se sice primárně týkají § 16 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nicméně toto ustanovení je formulováno obdobně jako § 76 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a proto jsou tyto závěry přiměřeně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc)]. To však správce daně neučinil. Správce daně tudíž postupoval v rozporu se zákonem, pokud se danými listinami za této situace odmítl zabývat a hodnotit jejich relevanci z hlediska unesení důkazního břemene stěžovatelky.

[17] Na rozdíl od městského soudu však Nejvyšší správní soud nemá za to, že žalovaný právě uvedené pochybení správce daně při dokazování odstranil tím, že dané listiny v rozsahu celkem 17 svazků „*de facto*“ zhodnotil v průběhu odvolacího řízení, jak městský soud dovozuje v bodě 79 svého rozsudku. Ve shodě se stěžovatelkou Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v odvolacím řízení nemohl být tento listinný důkaz ve stěžovatelkou navrženém rozsahu řádně proveden, neboť jej žalovaný neměl k dispozici z důvodu postupu správce daně při seznámení se s tímto důkazem během daňové kontroly. Správce daně totiž při ústním jednání konaném dne 17. 3. 2015, v jehož rámci mu byly dané svazky listin předloženy, tyto svazky neučinil součástí daňového spisu, ale toliko do nich nahlížel a následně provedl fotokopie určité části svazků a pouze tyto dílčí fragmenty založil do spisu. Z obsahu protokolu o ústním jednání ze 17. 3. 2015 nicméně není zřejmé, podle jakého klíče správce daně při kopírování svazků postupoval, či zda kopie v celkovém rozsahu 36 stran zachycují podstatný obsah stěžovatelkou předloženého souboru listin.

[18] K zajištění řádného průběhu důkazního řízení nemohl vést ani postup žalovaného, který v rámci odvolacího řízení provedl k důkazu dílčí fragmenty navrženého souboru listin v podobě shora popsaných fotokopií pořízených správcem daně (např. bod 106 rozhodnutí žalovaného). Za situace, v níž odvolací orgán určitou listinu (v tomto případě její fotokopii) přečte a následně ji zhodnotí s dalšími zjištěnými skutečnostmi jednotlivě i v jejich souhrnu a vyvodí z nich vlastní skutková zjištění, nastupuje jeho procesní povinnost zakotvená v § 115 odst. 2 daňového řádu seznámit daňový subjekt s úvahami, jimiž se při hodnocení důkazů řídil. Smyslem daného ustanovení je zajištění platformy pro dialog nad provedeným dokazováním mezi daňovým subjektem a daňovými orgány a s tím související předvídatelnosti postupu odvolacího orgánu (rozsudek rozšířeného senátu NSS z 24. 6. 2020, čj. 1 Afs 438/2017-52, č. 4053/2020 Sb., bod 58 a násl.). Právě předestřeným způsobem ovšem žalovaný v nyní projednávané věci nepostupoval, neboť bez dalšího, aniž by stěžovatelce poskytl jakýkoliv prostor pro reakci na své závěry, vydal napadené rozhodnutí, v němž dospěl k závěru o neprůkaznosti obsahu fotokopií. Žalovaný se tudíž mýlí, pokud ve vyjádření ke kasační stížnosti dovozuje, že stěžovatelce „*nic nebránilo, aby žalovanému předložila listiny vhodné a vypovídající, pokud namítá, že správce daně okopíroval z reportů nic nevypovídající části*.“ K takovému postupu stěžovatelky by totiž mohlo dojít pouze v případě, v němž by byla s úvahami žalovaného při hodnocení fotokopií listin seznámena.

[19] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů tedy uzavírá, že městský soud pochybil, jestliže napadené rozhodnutí pro vadu řízení před žalovaným nezrušil, čímž je naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[20] K výzvě městského soudu z 24. 1. 2025 k předložení relevantních částí listin prokazujících tvrzení stěžovatelky o přijetí plnění od svých dodavatelů, je třeba uvést, že na tuto výzvu odpověděla stěžovatelka podáním z 10. 2. 2025, v němž vysvětlila, že městský soud jakožto přezkumný soud nemůže v otázce dokazování nahradit aktivitu správních orgánů. Toto podání městský soud zmínil v bodě 82 nyní napadeného rozsudku. Městský soud však argumentaci uvedenou v tomto podání vůbec hodnotil a z toho, že mu stěžovatelka požadované listiny ani přes jeho výzvu nepředložila, žádný závěr nevyvodil. Za takové situace nemá Nejvyšší správní soud prostor k tomu, aby se zabýval otázkou, zda městský soud svou výzvou z 24. 1. 2025 překročil rozsah soudního přezkumu.

Nerespektování závazného právního názoru

[21] Pokud jde o stěžovatelkou namítanou nezákonnost rozsudku městského soudu z důvodu nerespektování závazného právního názoru obsaženého ve zrušujícím rozsudku, který se týkal způsobilosti reportů, obsažených v předložených souborech listin, prokázat realizaci díla, nejsou-li ve smlouvě upraveny náležitosti těchto reportů (viz bod 31 zrušujícího rozsudku), Nejvyšší správní soud se posouzením důvodnosti této stížnostní argumentace pro nadbytečnost již nezabýval. Bez ohledu na podobu rozhodovacích důvodů, které městský soud k této otázce formuloval, je nezbytné přistoupit ke zrušení výroků II. a III. jeho rozsudku, stejně jako ve výroku II. tohoto rozsudku specifikované části napadeného rozhodnutí, z důvodu shora specifikovaných pochybení žalovaného při vedení důkazního řízení. Žalovaný bude nejprve muset dané reporty, případně jejich části, řádně provést k důkazu a zhodnotit jejich obsah. Teprve poté bude případně možné se zabývat otázkou průkaznosti těchto listin za situace, v níž ve vztahu k jednomu z dodavatelů (společnosti Cittalis) nejsou ve smlouvě upraveny obsahové náležitosti daných listin.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek městského soudu v jeho napadených výrocích II. a III. zrušil. Současně také zrušil ve výroku II. tohoto rozsudku specifikovanou část napadeného rozhodnutí žalovaného, protože již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro takový postup [§ 110 odst. 2 ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud současně vyslovil, že věc se v rozsahu vymezeném ve výroku II. tohoto rozsudku vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[23] Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, rozhodl Nejvyšší správní soud rovněž o náhradě nákladů řízení o žalobě i kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšnou byla v dané věci stěžovatelka, protože výsledkem řízení před správními soudy je zrušení rozhodnutí žalovaného.

[24] Stěžovatelka uhradila v řízení před městským soudem soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a v řízeních před Nejvyšším správním soudem dvakrát soudní poplatek vždy ve výši 5 000 Kč za podání dvou kasačních stížností.

[25] V obou řízeních před městským soudem vznikly stěžovatelce v době do 31. 12. 2024 náklady na zastoupení advokátem, které sestávají z odměny za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, sepis vyjádření po zrušení původního rozsudku městského soudu) a náhrady hotových výdajů po 300 Kč za každý úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Další vyjádření v řízení u městského soudu pak zástupkyně stěžovatelky sepsala po 1. 1. 2025. Za tento úkon jí náleží odměna ve výši 10 300 Kč spolu s náhradou hotových výdajů ve výši 450 Kč [§ 7, § 10b odst. 5 písm. a), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Nejvyšší správní soud vyšel z toho, že výše peněžitého plnění (doměřená daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 ve výši 2 432 000 Kč – bod [1] tohoto rozsudku) přesahuje částku 500 000 Kč, kterou je proto podle § 10b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu nutné považovat za tarifní hodnotu sporu v nyní projednávané věci (rozsudek NSS z 3. 4. 2025, čj. 7 Afs 299/2024-38, bod 28). Jelikož zástupkyně stěžovatelky je plátkyní DPH, náleží mezi náklady řízení i náhrada daně, kterou je tato zástupkyně povinna odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tedy 21 % z částky 20 950 Kč, tj. 4 339,50 Kč. Celková výše náhrady nákladů za řízení před městským soudem včetně zaplaceného soudního poplatku tak činí 28 349,50 Kč.

[26] Náklady řízení, které stěžovatelce vznikly v řízení o kasační stížnosti proti původnímu rozsudku městského soudu, sestávají z odměny zástupkyně stěžovatelky za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (sepis kasační stížnosti) a náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za tento úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024]. K tomu je třeba připočíst náhradu DPH ve výši 21 % z částky 3 400 Kč, tj. 714 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem jde tedy celkově o částku 9 114 Kč.

[27] Náklady řízení, které stěžovatelce vznikly v řízení o nyní projednávané kasační stížnosti, sestávají z odměny zástupkyně stěžovatelky za tři úkony právní služby ve výši 10 300 Kč (sepis kasační stížnosti včetně jejího doplnění, repliky a tripliky) a náhrady hotových výdajů ve výši 450 Kč za tyto úkony právní služby [§ 7, § 10b odst. 5 písm. a), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025]. K tomu je třeba připočíst náhradu DPH ve výši 21 % z částky 32 250 Kč, tj. 6 772,50 Kč. Celkově jde tedy o částku (bez zaplaceného soudního poplatku – viz bod [30] tohoto rozsudku) ve výši 39 022,50 Kč.

[28] Celková výše náhrady nákladů za obě řízení o kasační stížnosti činí 48 136,50 Kč.

[29] Žalovaný je povinen zaplatit stěžovatelce náhradu nákladů řízení v celkové výši 76 486 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně

JUDr. Mgr. Petry Novákové, Ph.D., advokátky (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

[30] Stěžovatelka zaplatila v nyní projednávané věci soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, ačkoliv k jeho platbě povinna nebyla. Ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 16. 12. 2016, čj. 10 Afs 186/2014-60 totiž platí, že účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí městského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (§ 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Zaplacený soudní poplatek bude vrácen na účet právní zástupkyně stěžovatelky do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. dubna 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu